

Студентки спеціальності «Соціальне забезпечення» та членкині гуртка «Соціальна майстерня» відвідали соціальні підприємства Чернівців

У межах роботи гуртка «Соціальна майстерня» студентки спеціальності «Соціальне забезпечення» здійснили освітній візит до низки соціальних підприємств міста Чернівці. Метою заходу було практичне ознайомлення з механізмами функціонування соціальних бізнесів та оцінка їх впливу на громаду. Адже на відміну від класичного бізнесу, соціальне підприємництво поєднує комерційну діяльність із суспільною місією, зосереджуючись одночасно на отриманні прибутку та вирішенні важливих соціальних проблем.

Першим відвіданим закладом стало котокафе «Red Cat», засноване Катериною Горбань та Максимом Вороніним. Це перше у Чернівцях кафе, де відвідувачі можуть поспілкуватися з котами, які були врятовані з вулиці або передані волонтерами. Частина тварин пройшла тривале лікування та реабілітацію. Котокафе виконує одразу дві важливі функції: допомога безпритульним тваринам та пошук для них нових відповідальних власників; створення затишного простору для відпочинку та емоційного розвантаження гостей. У закладі діють правила взаємодії з тваринами, що забезпечують їх безпеку та комфорт.

Наступним об'єктом стала інклюзивна кав'ярня Карітасу Чернівецької Єпархії – соціальний простір, створений для професійної адаптації молоді з ментальною інвалідністю. У кав'ярні молоді працівники навчаються професіям бариста, кухаря та офіціанта, опановують навички спілкування, командної роботи та обслуговування відвідувачів. Простір обладнаний відповідно до принципів безбар'єрності: зручний вхід, адаптовані робочі місця, доступна вбиральня. Особливістю закладу є відсутність фіксованих цін — продукція надається за благодійні внески, які спрямовуються на підтримку соціальних проєктів «Карітасу».

Обидва заклади демонструють, що соціальне підприємництво є ефективним інструментом інтеграції, підтримки вразливих груп та формування гуманних цінностей у громаді. Візит виявився цінним досвідом, адже дозволив побачити на практиці, як соціальні підприємства змінюють локальне середовище та демонструють відповідальну модель бізнесу.

Стікс
(16.03.2024)

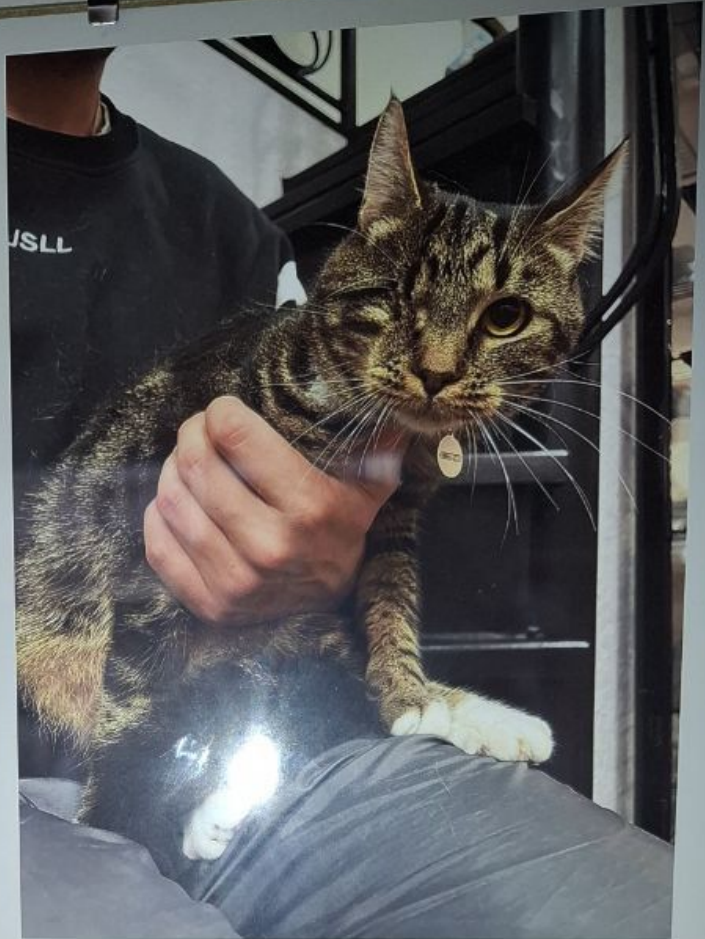

Мене звуть Зорро, я - канадський сфінкс, а це мій
другачка Стікс - він девон-рекс. Часто люди думають,
що наші породи споріднені, але, хоч ми і дуже схожі,
це не так. Проте, у нас двох дуже склалося життя -
ми мали сім'ї, дуже любили своїх людей, але для них
ми виявилися просто іграшками, з часом стали незручними
і нас покинули, ми опинилися у притулках, Стікс в Одесі,
а я - у Львові. Ми довго сумували і не розуміли,
чому нас покинули, боялися, що тепер назавжди залишимося
самотніми, але тепер ми тут, у новому домі, нас знову
люблять і піклуються про нас. Ми знайшли тут багато
другів, щодня граємося, багато балакаємо
і радіємо кожному дню і кожному новому гостю.

Зорро
(21.02.2024)

Bill
(15.06.2024)

Я – Білл, сміливий пірат з Одеси! Життя на вулицях цього прекрасного міста було справжнім випробуванням – холод, хвороби, машини і собаки, байдужі люди. За перший рік свого життя я втратив око, тому і отримав свою кличку на честь Вілла Тернера - героя фільмів про піратів Карибського моря. Відважні волонтери рятували мене, вилікували і прооперували, пізніше я переїхав в Чернівці. Тепер я досліджую нові горизонти, заново вчуся взаємодіяти з людьми та іншими тваринами. Я дуже сором'язливий та боязкий, мені важко адаптуватись, тому будьте, будь ласка, зі мною обережними та не робіть різких рухів.

↖ Булка
(01.01.2025)

Мене звуть Булка, я - горда шотландська висловуха кішка.
Мене знайшли в Чернівцях в одному з під'їздів на вулиці
Південно-Кільцевій, і саме в цей день почалась моя історія,
адже я не знаю людської мови і не можу розказати, звідки
я там взялась - можливо, я загубилась, а можливо, мене
покинули мої люди. За час перебування на вулиці я підцепила
неприємний і дуже небезпечний вірус, проте мене змогли
вилікувати. Знайти моїх власників так і не вдалося,
і тому зараз ви бачите мене тут - здоровою, щасливою, грайливою
ніжну і завжди готову до ваших обіймів.

Шаман
(14.06.2022)

Мене звуть Шаман, я - величний мейн-кун.
Колись мене купили люди і обіцяли любити, але мої розміри
та моя пухнаста шубка виявилися для них занадто
великим клопотом і мене виставили за двері -
жити на вулиці та ловити мишей. Я не був пристосований
до такого життя, я замерзав, погано харчувався, захворів
на пневмонію, у мене почались проблеми з очима -
було боляче і страшно. Та тепер я у безпечному домі: мене
вилікували, доглянули і провели операцію на оці, щоб я міг
бачити цей світ без болю. Попри все, я дуже люблю людей,
мене можна лагідно поцукати - я за це муричу від щастя!
іноді роблю люблячий кик!

Муха (Муся)
(28.01.2023) →

Я – Кетті, Бенгальська кішка, а я – Муха або Муся, витончена орієнтальна кішка. У нас зовсім різні характери, але, на жаль, однакова доля. Ми були "мамами на замовлення" – народжували кожну тїчку, без відпочинку і належної турботи. Наші сили танули, а здоров'я слабшало. Кетті перенесла важку хворобу молочної залози, а Муся втратила майже всі зуби. Але нас викупили з цих "чорних" розпідників і привезли у безпечне місце – тепер ми відновлюємося, граємося і вчимося знову вірити, що люди можуть бути добрими.

← Кетті
(01.02.2023)

Луна ↗
(25.05.2025)

Мене звуть Луна, я гарна біла дівчинка-метис з блакитними очима. Хоч я ще маленька, і виглядаю, мов янголятко, насправді, я ще те чортеня – люблю гратись, бігати, бешкетувати, кататись на машині і поводитись як справжній бос серед усіх цих котиків! Мені пощастило: від самого початку життя я отримала любов і турботу людей, адже, хоч і народилась я на вулиці у Чернівцях, але неймовірні волонтери нашого міста одразу врятували мене і моїх сестричок. Тепер я щаслива бути тут, люблю гратись, обійматись, і обожнюю людей.

Якщо ви хочете допомогти волонтерам, які рятують таких тварин, як я, або хочете взяти собі додому врятовану тваринку - відвідайте в інстаграмі сторінку [animalhelpers_chernivtsi](#)

Мене звуть Сінді, я - сіамська кішка. Я приїхала в Чернівці з Івано-Франківська – мене викупили з родини, де було дуже багато котиків, за якими не могли належно доглядати. Ми жили у жахливих умовах і часто народжували, бували навіть випадки, коли між собою спарювалися споріднені котики, і їхнє потомство гинulo.

Тож моє дитинство було непростим і через це я доволі боязко ставлюсь до всього нового.

Я дуже сором'язлива, тож потрібно бути ніжним зі мною – тоді я залюбки йду на ручки, муркаю і граюся

Сінді
(10.11.2024)

